

Udseende, der var i Færd med ved Hjælp af en Stok at stige op ad Flisetrappen foran Forstuen.

Da Manden hørte hans Træskotrin paa Stenbroen, vendte han sig omkring og strakte bægge sine Arme ud imod ham med et fornøjet Udraab.

Han var klædt i en langskødet, sort, ikke ganske pletfri Frakke og sorte Benklæder, der hang i Poser ud over de brede Støvler. Under en gul, smudsig Straahats brede Skygge faldt et mørkt og glinsende Nakkehaar i lange Krøller ud over Frakkekraven, og fra det fedladne, gullige Ansigt hang en Guds Velsignelse af rødbrunt Skæg ned over en mørk Vest, der med to Rækker Hornknapper var lukket helt op til Halsen, saa intet Spor af Linned var synligt.

Mens Emanuel, som slet ikke kendte denne Mand, i Forbavselse blev staaende ved Stalddøren, steg den fremmede med Besvær ned ad Trappetrinene; og skønt det saa' ud, som om hvert Trin voldte ham Smerte, hastede han med smaa Skridt og glædestraalende Ansigt hen over Gaardens spidse Brolægning, indtil han naaede Emanuel. Her udstrakte han atter bægge sine korte, tykke Arme, og mens han henrykt betragtede ham med et Par ungdommeligt spillende, lysebrune Øjne, der halvt begravedes af Ansigtets Fedtmasser,